

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙
อยู่ได้อำนาจของกิเลสไม่มีขึ้นดี

ก่อนจึงหัน

วันนี้พระเท่าไร (๒๗ ครั้งผม) ก็อยู่ในรายนี ๒๗-๒๘ หรืออย่างมากที่สุด ๓๐ พระ ๕๘ นะ องค์ไหนไม่ฉันท่านก็ไม่มา แล้วเราไม่ให้มาเกี่ยวข้องกับกิจวัตรเป็นความสามัคคีกัน ออกเป็นพิเศษทั้งหมด ออกก็องค์ไม่ฉันก็องค์ตัดออกหมดไม่ให้เข้ามายุ่ง ให้ทำหน้าที่ภาวนาอย่างเดี่ยวเท่านั้น เราอนุโลมให้หมดเกี่ยวกับเรื่องการเด็ดเดี่ยวฆ่ากิเลส เพราะเรื่องฆ่ากิเลสมันยากจริงๆ ไม่ใช่เล่นๆ เราเคยพูดเสมอกับพระกับเณรเรา พูดยังไง ก็มันโดนอยู่ในหัวใจเราที่พึดกับมันมาแล้ว พอจ่อเข้าไปหาจิตไฟมันอยู่นั้น มันเผาทีเดียวหงายเลย ที่นี้ไม่มีทางไปทางธรรม แล้วก็ไปทำนั่นแก้รำคาญทำนี่แก้รำคาญ เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงชอบสร้างนั่นสร้างนี่ว่าเป็นการแก้รำคาญ มันเพิ่มรำคาญไม่รู้จะ

คือพอเข้าไปนี้ไฟของกิเลสมันแสดงเป็นเปลวอยู่นี้ พอสติเข้าไปนี้มันตีหงายตาย ที่ได้พูดมานี้เราผ่านมาหมดแล้ว เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม พรรษา ๗ ออกมาก็เข้าถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น จนกระทั่งพรรษา ๑๖ มีแต่อันเดียวพึดกันเลยๆ จึงได้เห็นฤทธิ์ของกิเลส คือมันจะไม่ให้สติกับปัญญาเข้าไปได้เลย กิเลสจะทำงานตลอดเวลา ฟุ้งๆ พอจ่อสติปัญญาเข้าไปมันตีหงายๆ ที่นี้ก็รำคาญที่จะเข้าไปหามัน ก็ไปทำอันนั้นบ้างทำอันนี้บ้าง เรารู้หมดเรื่องของพระนี่ จึงได้ว่าให้พระ ว่ามันก็ไม่ฟังคือมันสู้กิเลสในหัวใจไม่ได้

ที่พูดมาเหล่านี้พึดหมดเลยนะ การมาเทศน์สอนท่านทั้งหลายจึงเอาแต่ของจริง ออกมาสอน นิสัยเป็นอย่างนี้ตั้งท่านทั้งหลายเห็นจริงจึงมาก ว่าเป็นเป็น ว่าตายตายเลย เทียว ถ้างได้ลงใจแล้วเอาตายเข้าว่าเลย เพราะฉะนั้นจึงขึ้นเวทีพึดกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น เถียงกันกับท่านละซี พระทั้งวัดแตกมาฮือๆ ทำไมจึงต้องไปเถียงท่าน มาเป็นลูกศิษย์ลูกหาท่าน เถียงหาความจริง ถ้ามั่นไม่ลงแล้วมันจะคาราคาซัง ความเพียรไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย พอลงบิ๊บนียอมรับแล้วนี้ฝั่งขาดสะบั้นไปหมดเลย นี่ละที่ถกที่เถียงหาจุดลงตัว เหตุผลพร้อมแล้วที่นี้หมอบเลย แล้วก็หมอบทั้งหมดเลย ถ้ามั่นไม่ลงไม่ลงนะ

เห็นนักภาวนาเราไปทำนั่นทำนี่ เราขวางหูขวางตา เพราะเราเคยทำมาแล้วเป็นเวลา ๙ ปี ไม่มีอะไรแตะได้นะ เพราะนิสัยเราเป็นนิสัยคนดับเดียว ถ้าว้ออะไรขาดไปเลยๆ นี่จะออกปฏิบัติเพื่อพระนิพพานอย่างเดียว ขอให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้แน่ใจแล้วว่ามรรคผลนิพพานรออยู่แล้วสำหรับผู้ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพาน ไปลงใจกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น จากนั้นก็ทุ้มเลยเทียว ในเวลา ๙ ปีนี้ไม่มีอะไรเข้ามายุ่ง กิจการ

งานอะไรมีไม่ได้เลย ถึงขนาดนั้นละ ๙ ปี มีตั้งแต่พืดกับนี้อยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งวาระสุดท้ายมันก็สู้เราไม่ได้ หายเลย

ตั้งแต่กิเลสหายลงไปแล้วไม่มีอะไรกังวลใจ หหมด สิ่งกังวลใจคือกิเลส สมมุติก็คือกิเลสเป็นยอดสมมุติ พาดตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรกังวลใจ อยู่ที่ไหนสบาย หหมด คนเดียวเท่านั้นสบายแสนสบาย คนนั้นมายุ่งคนนี้มายุ่งมันรำคาญนะ เช่นเราเดินออกมาที่นี่ พอเห็นเขาก็รู้มใส่เลย ปิดๆ ทางนี้เดินเรื่อยเอาตัวรอด ทางนี้ปิดบอกออกไปไม่ให้เข้ามายุ่งเรา อารมณ์อันเดียวพอ อารมณ์ที่เลิศเลิศคืออารมณ์อันเดียวของผู้สิ้นกิเลส พุดให้ชัดๆ ไม่มีอะไรเข้ามาเจือปน สกปรกทั้งนั้น อันนั้นอันเดียวอยู่ที่ไหนสบาย หหมด ไม่มีกลางวันกลางคืน อิริยาบถไม่มี ถ้าจิตได้พรวดจากสมมุติโดยประการทั้งปวง ก็กิเลสเป็นยอดสมมุติ เสียโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือแล้วแสนสบาย อยู่สบายๆ

เพราะฉะนั้นจึงได้สอนพระสอนเณรเน้นหนักๆ เพราะเคยผ่านมาแล้วทั้งนั้น มันหนักขนาดไหน เอาลงๆ หาวิธีการ อย่างที่ท่านอดอาหารเหล่านี้เป็นวิธีการช่วยนะ อดอาหารสติจะดี ปัญญาจะคล่องตัว พอฉันอิมมันจะอืดอาด สติจะผิดจะพลาดๆ จับไว้ ผ่อนอันนั้นลงสติค่อยดีๆ ที่นี้คนเราไม่ได้กินมันก็จะตายจะทำไ้ ก้ออดบ้างอิมบ้างเป็นธรรมดาแต่พืดไม่ถอย อย่างนี้ละประกอบความเพียร ไม่มีอะไรเกินกิเลส งานสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีงานอะไรที่จะหนักที่สุดเหมือนงานฆ่ากิเลส

เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า วุสิต์ พุทธมจฺริยิ กตฺ ฺกรณียํ พุทธมจฺรยํ ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำคือการละกิเลส ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่นละท่านเสร็จงานเวลานั้นละ ท่านเรียกว่า วุสิต์ พุทธมจฺริยิ ตั้งแต่นั้นมาไม่มีอะไรเข้ามายุ่งกังวลใจเลย มีกิเลสเท่านั้นรวมตัวลงไป มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วโลกธาตุนี้ว่างหหมด ก็มันว่างจากกิเลสตัวสมมุติยอดสมมุตินั้นเอง มันกังวลใจตลอดเวลา มีมากมีน้อยจะกังวลตลอดเวลา เอาจนขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรกังวล พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ หหมดสิ่งกังวลใจ ท่านทรงวิมุตติล้วนๆ หรือว่าบรมสุข คือกิเลสไม่กังวล

นั่นละการประกอบความพากเพียร เราจึงเน้นหนักทางด้านความพากเพียรแก่กิเลส กับพระทั้งหลายเหล่านี้เราไม่ไปยุ่งกวนท่านนะ งานการอะไรที่เราจะช่วยโลกก็ช่วยเป็นเรื่องของเราไป ของพระนี่ไม่เข้าไปแตะต้องนะ ให้ท่านประกอบความพากเพียรเต็มเม็ดเต็มหน่วย จะได้เห็นเรื่องราวระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกัน ว่าอำนาจของใครเก่ง ถ้าหากเรื่องของธรรมเก่งแล้วก็เลิศ ผู้นั้นใจดวงนั้นเลิศ ถ้าสู้กิเลสไม่ได้ หมอบๆ เลว จะไปนั่งอยู่ที่ไหนก็เถอะ สูงขนาดไหนก็สูงตั้งแต่ความสมมุติ หัวใจทำให้กิเลสเหยียบอยู่นั้นดีเมื่อไร อยู่ใต้อำนาจของกิเลสไม่มีขึ้นดีเลย ท่านทั้งหลายให้จำเอาไว้

เราที่สอนนี้เราเอาออกมาจากเวที เราลงเวทีมาแล้วมาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย จึงไม่มีคำว่าผิดไป สอนอะไรเด็ดขาดๆ เพราะแน่ทุกอย่างแล้วไม่มีที่สงสัย ควรจะเป็นอย่างนี้ใช่หรือไม่ใช่เนาะ ไม่มี เพราะเราสอนด้วยความแม่นยำ เนื่องจากผ่านมาแล้วทั้งนั้นๆ การฆ่ากิเลส กิเลสมันเป็นภัยอยู่ทุกหัวใจคนนั่นแหละ อย่าไปเห็นว่าอยู่กับวัดกับวากับพระกับเณร อยู่กับตัวของเราทุกคนๆ ที่หาความสุขไม่ได้ก็เพราะกิเลส กวน กิเลสเหยียบย่ำทำลาย กิเลสเผาหัวใจนั่นเอง พอกิเลสเบาลงๆ ความสงบร่มเย็นปรากฏขึ้นมาๆ ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วโลกธาตุนี้ว่างเปล่าไปหมด ท่านจึงเรียกว่า **สุญญโต โลกั** ดังที่ท่านสอนพระโมฆราช

พระโมฆราชเป็นมานพ ๑ ใน ๑๖ คน ผู้นี้จะได้บรรลุธรรมอย่างรวดเร็ว พระองค์จึงยกคนนี้ขึ้น สอนภาษิตย่อๆ เพราะผู้นี้จะบรรลุธรรมอย่างรวดเร็ว ว่า

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โฆฆราช สทา สโต
อตตานุกิฏฐิ อุหจจ เอวั มจจุตฺตโร สिया
เอวั โลกั อเวกขนฺตํ มจจุราชา น ปสฺสติ

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิวาสติขาดได้เมื่อไร จงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ดังที่ท่านสอนว่า สติ สพฺพตฺถ ปตฺติยา สติจํตํปรารณาในที่ตั้งปวง ไม่มีข้อยกเว้น นี่ก็ยกให้พระโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสุญญเปล่า ถอนอัตตานุกิฏฐิที่เป็นก้างขวางคอกออกเสีย ว่าเขาวาเรานั้นแหละก้างขวางคอกแล้วจะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ สุดท้ายแห่งพระโอวาทพระพุทธเจ้าพระโมฆราชทูลสนองพระองค์ บรรลุธรรมปั้งเลย นั่นพระโมฆราช

ที่นี้รวมลงมา เอาเถอะนะ ขอให้กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจเป็นพระโมฆราช โดยหลักธรรมชาติเหมือนกันหมด เราอย่าไปมอมให้แต่พระโมฆราชทั้งๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจเรา จะฟาดมันขาดสะบั้นให้โลกว่างได้เหมือนกัน อย่าไปมอมให้พระโมฆราช ต้องเอามหาเรชิ เอาให้มันหนักนะ ไม่มีอะไรที่จะเลิศเลอในโลกอันนี้ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายดูเอาก็รู้กิริยาท่าทางที่พูดนี้เป็นยังไง การพูดนี้พูดด้วยความสัตย์ความจริงไม่สงสัยทุกแง่ทุกมุม ทั้งเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ทั้งนี้มนวลอ่อนหวาน เป็นภาษาของธรรมที่เต็มไปด้วยเมตตาทั้งนั้น

เรื่องความโมโหโทโส กิเลสสิ้นไปแล้วจะเอาความโมโหโทโสมาจากไหน ไม่อย่างนั้นจะว่ามันสิ้นหรือ ค้นหาไหนก็หาเถอะนะถ้าว่าสิ้นแล้วไม่มี เอา ดูให้ชัดเจน ค้นดูกระเป๋าท่านทั้งหลายนะถ้ากระเป๋าท่านไม่มีเงินสักสตางค์ ค้นจนกระเป๋าทันทีก็ไม่มี นี่จึงเรียกว่าเงินหมด กิเลสหมดก็แบบเดียวกัน ไม่มีอะไรกวนใจละที่นี้ เลิศเลอสุด

ยอด นั้นละนิพพานเที่ยงจำอยู่ในนี้ ที่พูดมีอันนี้ละมันจำอยู่ครอบโลกธาตุ ไม่ใช่พูด
ธรรมดาณะ

มองดูแล้วมันมีแต่ส้วมแต่ถ่าน แต่บุตรแต่คุณเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มเขาเต็มเรา
ยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำขนาดไหนมีแต่อาหารโอชะรสของกิเลสคือบุตรคือคุณ มาเหยียบ
ย่ำทำลายหรือมาเสริมบ้างให้คนเป็นบ้ากันเท่านั้นแหละ จิตเข้าถึงธรรมชาติแล้วไม่มี
อะไรมาเสริม ไม่ว่าตีว่าชั่วตอกออกหมดเป็นส่วนเกิน ขาดสะบั้นไปหมด นั้นละจำให้ตี
เราเห็นพี่น้องทั้งหลายสนใจในอรรถในธรรม เอ้อ มีหวัง เหมือนคนตกน้ำในมหาสมุทร
ทะเลหลวงว่ายน้ำลอยน้ำป้อมแป้ม ๆ หาฝั่งหาฝาไม่มี แล้วจะเอาความหมายมาจากไหน
ก็รอตั้งแต่ลมหายใจจะขาดในท่ามกลางมหาสมุทรเท่านั้น

อันนี้เราไม่มีที่ยึดที่เกาะ พุทโธ ธัมโม สังโฆ การให้ทานรักษาศีลภาวนาไม่มีเรา
จะเกาะอะไร นี่ละที่ว่ามันไม่มีที่เกาะ เอา เกาะ เกาะทาน เกาะศีล เกาะภาวนา เกาะให้ตี
มันจะอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรก็เหมือนเราอยู่บนเรือในท่ามกลางมหาสมุทร เราอยู่
สบายไม่จมน้ำ สิ่งที่เราเกาะคือความดีของเราจะทำกลางวิญญานก็ตามไม่ทุกข์ มีบุญ
กุศลสมภารเป็นที่เกาะแล้วอยู่ได้สบาย ๆ สุดท้ายพัน พันเลย พากันจำให้ตี

โลกนี้ยังหนาขึ้นทุกวัน ๆ เราพูดจริง ๆ จวนจะตายเท่าไรแทนที่จะมาห่วงเจ้าของ
ไม่ได้ห่วงนะ ดูโลกดูจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เห็นจริง ๆ รู้จริง ๆ ไม่ได้มาพูดอูตริ นั้นละ
ธรรมพระพุทธรเจ้าจึงว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงเต็มภูมิของศาสดาและ
สาวก แล้วท่านจะพูดผิดพลาดไปไหนละ ถ้างได้เห็นชัดเจนในจิตใจ ตั้งแต่กิเลสที่มัน
บีบหัวใจท่านมากก็กัปกักลับ พอความเพียรด้วยอรรถด้วยธรรมพาดเข้าไปนี่กิเลสขาด
สะบั้นลงไปแล้ว กิเลสตัวไหนมีละ จำขึ้นมามันก็รู้อองนั้นแหละ เอาละให้พร

หลังฉัน

แมวตัวนั้นจับได้ใหม่(ไม่ได้ครับ) นั้นเห็นใหม่พระทั้งวัดความเชื่อ เรียกว่าเชอ
กันทั้งวัด มีฉลาดตัวเดียวคือแมวตัวนี้ เอากันทุกคืน ฟังเสียงกลางคืนมาพาบพิบ ๆ ไม่
ทราบวาก็คืนแล้ว ก็ยังไปเสริมสติปัญญาให้แมว มันยังระวังตัว เมื่อคืนนี้เราก็เลยมา
บอก เอาละพักเสียก่อน ดูว่าไล่มันทุกคืนไม่เคยได้เลย ก็ยังเตือนสติปัญญาให้มันระวัง
ตัวมากขึ้น ๆ พระทั้งวัดไปที่ไหนมีแต่ไฟฉายส่องแมว เลยให้พักเสียก่อน ให้มันเปลอตัว
สักหน่อยแล้วค่อยเอา นี่บอกแล้วให้พักเสียก่อน เวลานี้เขาระวังตัวมาก จับไม่ได้แหละ
ไปที่ไหนมีแต่ไฟฉาย เขาก็หลบเข้าป่า เลยให้หยุดเสียก่อน ให้เขาตายใจสักหน่อย หยุด
จนกระทั่งเขาตายใจแล้ว ได้จิ้งหะแล้วเอาละที่นี้

แมวนี้ได้เข้าวัดตัวไหนแล้วมันแปลกอยู่ ถ้างได้เข้าวัดแล้วจับทางดึงออกนี้ทาง
ขาดก็ไม่ยอมออก แมวเข้ามาวัดป่าบ้านตาด ถ้าตัวไหนได้เข้ามาแล้ว จับทางดึงออกทาง

ขาดมันก็ไม่ยอมออก พอจับได้แล้วที่นี้ไปปล่อย ปล่อยก็ปล่อยแบบเนรเทศ ลูกศิษย์ลูกหา มาจากที่ต่างๆ บางที่มาจากขอนแก่นบ้าง บุรีรัมย์บ้าง สุรินทร์บ้าง อุบลบ้าง หนองคายบ้าง จังหวัดเลยบ้าง ได้แมวแล้วให้เขาเอาไปปล่อย เขาอยู่จังหวัดไหนเขาก็ไปปล่อย ปล่อยแบบเนรเทศเลย เป็นร้อยๆ นะ ถ้าตัวไหนได้เข้าไม่ยอมออก มันแปลกอยู่นะ เดียวนี้กำลังไล่เอากันอยู่ ก็คืนแล้วไม่รู้ ชัดกันอยู่กับแมวตัวเดียว เราก็กินให้พักเสียก่อน ให้เขาตายใจสักหน่อยแล้วค่อยเอาเวลาได้จังหวะ

ยิ่งเร่งจะจับแมวเท่าไรแมวยิ่งฉลาด เลยไม่เห็นกระทั่งตัวมัน เป็นอย่างนั้นละ มันฉลาดนะแมว ตัวไหนถ้างได้เอาไปปล่อยแล้วเป็นเนรเทศทั้งนั้น ใครอยู่จังหวัดไหน เขาก็ไปปล่อยจังหวัดเขา นู่นถึงอุบลก็มีไปปล่อย อุบล จังหวัดเลย บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ สุรินทร์ ไปหมดแมวเอาไปปล่อย โห มันฉลาดนะ ได้เข้านี้แล้วจับไม่ได้ง่าย ๆ จับก็แบบด้วยความสงสาร แบบหยอกแบบเล่นอยู่ในนั้นไ้เรานี้แหละ ไม่มีอะไรจริงจังกับเขาแหละ แต่ถ้าเรื่องสั่งให้จับแมวก็น่าจะสั่ง แต่จิตใจจะไปจริงจังกับแมวจริงๆ ไม่เห็นมี รักเมตตาอยู่ในนั้นแหละ ถ้าจะปล่อยไว้แล้วสัตว์ในวัดนี้หมด พวกกระจ๊อนกระแต กลางวันมันก็กินได้ กลางคืนพวกหนู มันหากินตลอด ต้องเอาไปปล่อยที่ไกล ๆ งูก็จับในวัดนี้สำหรับงูจับ แมวจับ

พอฉันเสร็จแล้วเราก็มานั่งทุกวัน ถ้าวันเสาร์-วันอาทิตย์มักจะไปตามวัด ถ้าวันราชการก็ไปตามโรงพยาบาลต่างๆ เมื่อวานนี้ก็ตื่นตื่นเข้าไปภูพาน เอาของไปให้โรงพยาบาลภูพาน เป็นป่าเป็นเขา กันดารมาก เราจึงได้เอาไปให้เสมอ ไม่ค่อยให้ขาดพวกอาหาร พวกข้าวสาร พวกอะไรก็แล้วแต่ พวกน้ำป้อน้ำปลา น้ำมันพืช น้ำตาล แห่งละถุง ถุงละ ๕๐ กิโลน้ำตาล ไปทุกโรงๆ เมื่อวานนี้ก็ดูว่าไปภูพาน คือไปมาแล้วตอนเช้านี้ตอนบ่ายระลึกไม่ได้นะ ไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน

นี่ละความจำหดเข้ามาๆ ไปวันนี้ตอนเช้ากลับมาตอนค่ำระลึกไม่ได้ ความจำเสื่อม แต่อันไหนที่มันติดอยู่ในความจำมันมีอะไรๆ ของมัน อย่างนี้มันก็ไม่ลืมนะ ไม่ใช่จะลืมเสียทุกอย่าง บางอย่างที่มีมันติดของมันเองมันไม่ลืม ดังที่เคยพูดให้ฟังขบขันจะตายไป มีอีต่าหนึ่งที่ว่าเขายกขบวนมาจากบ้านใหญ่เขา เขาจะย้ายครอบครัวออกมา มาอยู่จะว่าดีเขาก็ไม่ผิดละ มีกองครอบครัวเขา นี่กองหนึ่งนั่นกองหนึ่งเป็นแถวไป ใครอยู่ตรงไหนเขาจะปลุกบ้านที่นั่น กองครอบครัวของเขามาวางไว้ที่ไหนเขาก็จะปลุกบ้านที่นั่นๆ

ที่นี้เราอยู่บนภูเขาก็ทราบว่าเขาย้ายบ้านมาจากบ้านใหญ่มาอยู่ที่นี้ สี่ห้าหลังคาเรือน เราก็กินไปคบหาต่อกับเขา สี่ห้าหลังคาเรือน นี่ละที่มันไม่ลืมมันก็ไม่ลืมนะ มันหากมีขบขันอยู่ในนี้แหละ คือแกล้งใจจนจะตาย พอไปคบหาต่อบ้านนั้นเรียกว่าหนึ่งทับ

ครอบครัวของเขาว่างไว้เป็นครอบครัวๆ ทางอยู่ในป่านั้นแหละ เราทราบเราก็ไป
 บิณฑบาตสุดท้าย หนึ่งมาจากนั้นละ หนึ่งครอบครัว สองครอบครัว มาถึงครอบครัวที่
 ห้า อีตาคคนี่ละแกอยู่นั้น เป็นคนสุดท้าย

บิณฑบาตมานี้แกก็ดูว่าอาจหาญดีนะ มันควรจะเข้าสู่ความจำมันถึงไม่ลืม อย่าง
 อื่นทำไมมันลืมของมัน อันนี้มันไม่ลืมมันก็ไม่ลืมก็เล่าให้ฟัง พอมาถึงบ้านสุดท้ายนี้ลูก
 ของแกก็ใส่บาตร พอใส่บาตรแกยืนดูอยู่ ปูบปั๊บออกมาเลย บิณฑบาตได้อะไรบ้างไหม
 ละ แกว่าอย่างนั้นนะ ลักษณะอาจหาญ บิณฑบาตได้อะไรไหมละ แกมาจับดูบาตร พอ
 มอง อึ้งตายขึ้นเลย ไม่ได้อะไรสักชนิดหนึ่ง ได้ข้าวสามสี่ปั้น..ข้าวเหนียว สุกๆ บอกลูก
 สุกๆ ตำนาน้ำพริกน้ำปลา แกก็ไปควบคุม เอาพริกเอาอะไรลงในครกแล้วตำ แกบอกว่า
 นิมนต์รอ เราก็นั่งรออยู่นั้น แกก็ปูบปั๊บๆ ๆ

ที่ตำก็คือปลาร้าดิบ แกตักออกมาจากโหลในครก ก็ตำไปเรื่อย พอเสร็จ
 แล้วแกก็ห่อ แกใส่เองนะคราวนี้ ปูบปั๊บมาวางปูบ เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แกบอก
 ว่า เอ้อ ต้องอย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย กินแต่ข้าวเปล่าๆ มีอย่างเหรอก แกดีใจ แต่หารู้ไม่
 ว่าปลาร้าที่แกตำใส่มามันเป็นปลาร้าดิบ เราก็อยู่คนเดียวในป่าจะทำสุกเองก็ไม่ได้ พระ
 วินัยห้าม อันโตฏฐะ อันโตปิกกะ สามปิกกะ มีสาม คือท่านละเอียดลออ ไม่ให้นำ
 อาหารไปเก็บไว้ภายใน เช่น ในกุฏิ อันโตฏฐะ อันโตปิกกะ สามปิกกะ คือไม่ให้ทำสุก
 เอง ห้ามไม่ให้พระทำ เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

ที่นี้พอแกมาใส่แล้ว เอ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อยกว่า พุดด้วยความดีใจนะ มี
 แต่ข้าวเปล่าๆ มีอย่างเหรอก แกว่าอย่างนั้น แกดีใจมาก แต่แกหารู้ไม่ว่าปลาร้าคือปลาร้า
 ดิบ เราไม่พุดอะไรเพราะเขาน้ำใจแก เข้าใจไหม เราก็นั่งรออยู่นั้น เห็นอยู่แกทำ พอ
 ใส่บาตรแล้วเราก็ไป ขึ้นไปก็จะมีปัญหาอะไรก็รู้อยู่แล้วตั้งแต่เขาทำ ไปก็ไปจับเอาออก
 แล้วก็ฉันทข้าวเปล่าๆ มันก็ไม่ลืมนะ เขาดีใจก็พอ เราไม่ให้เขารู้ เขาจะเสียเสี้ยนใจ เขา
 พอใจ เป็นอย่างนั้นนะ

ที่จำได้มันก็เป็นของมันอย่างนี้ ไรที่มันเป็นมามากต่อมากมันจำไม่ได้ เหมือนไม่
 มีๆ ที่จำได้ก็อย่างนี้แหละ อยู่ในภูเขา ลงจากภูเขามาบิณฑบาต ซึ่งเขาย้ายจากบ้านเก่า
 จะมาอยู่บ้านใหม่มาตั้งที่นั่น ๓ กิโลเมตรกว่าไมไกลนัก ถ้าเข้าไปหมู่บ้านประมาณสัก ๕ กิโลเมตร
 แต่เราไปแค่นี้พอ บิณฑบาตกับหมู่บ้านเขา เวลาออกเที่ยวกรรมฐานเราอย่าไปถามนะ
 เรื่องความสมบูรณ์พูนผล เรื่องอาหารการอยู่การกินที่หลับที่นอนอย่าไปถาม เพราะผู้
 ปฏิบัติอันนั้นท่านก็ไม่ถามถึง จิตของท่านมุ่งใส่ธรรมอย่างเดียว

ขอให้ได้ปฏิบัติธรรมด้วยความสะดวกสบายเป็นที่พอใจ ท่านพอใจกับสถานที่ที่
 บำเพ็ญ การอดอยากขาดแคลนกินเมื่อไรก็ได้ จะไปหาที่สมบูรณ์ไปเมื่อไรก็ได้ แต่

สมบุรณ์ทางธรรมนี้หายาก ต้องเอาทางนี้ให้หนักๆ เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานที่มุ่ง
อรรคมุ่งธรรมจริงๆ สมบุกสมบันทั้งนั้นแหละ ครูบาอาจารย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังสอน
พวกเราอยู่ทุกวันนี้ อย่างลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเรานี้มีแต่ท่านผู้สมบุกสมบันทั้งนั้นแหละ

ธรรมมักเจริญในที่เช่นนั้น ในที่สมบุรณ์พูนผลด้วยอาหารการอยู่การกินไม่มี เรา
อยากพูดชัดเจนอย่างนี้มันไม่มีจริงๆ สมบุรณ์พูนผลเรื่องอาหารการกินนี้ธรรมแห่ง
ผากๆ อดอยากขาดแคลนทางอาหารการกินแต่ธรรมนี้เจริญๆ เป็นอย่างนั้นผู้ปฏิบัติ
ธรรม ครั้งพระพุทธเจ้าท่านทรงอดพระกระยาหาร ๔๙ วัน นี่ท่านมุ่งเพื่อตรัสรู้ด้วยการ
อดอาหารล้วนๆ ท่านไม่มีจิตตภาวนาเข้าแฝง หากท่านมีจิตตภาวนาเข้าแฝงในระยะนั้น
ท่านอาจจะตรัสรู้ธรรมในระยะนั้นก็ได้

แต่นี้ได้ลงพระทัยตอนที่พระราชบิดาพาไปแรกนาขวัญ ไปประทับนั่งอยู่ร่มหว่า
ใหญ่ภาวนาระลึกถึงอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก จิตสว่างใสอยู่ในนั้นเกิด
ความอัศจรรย์ ท่านมาระลึกได้จุดนั้น ที่อดอาหารมากี่วันท่านก็ไม่ระลึกอันนี้ได้นะ พอ
ท่านระลึกนี้ได้หยุดอดอาหาร ที่นี้จะเสวยพระกระยาหาร ที่ว่านางสุชาดาเอาข้าว
มธุปายาสไปถวาย ๔๙ ขึ้นนั้นละ ก็พอดีพระสรีระของท่านกำลังเบาหวิวๆ พอเสวยพระ
กระยาหารเสร็จแล้วก็เข้ากับจุดที่ถูกต้องดีงาม คือจิตตภาวนาอานาปานสติ นั้นเข้ากัน
ได้ปั๊บเลย

จึงต่อกันเป็นลำดับ ปฐมยามก็บรรลุ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติ
ย้อนหลังได้ก็ภพก็ชาติ ร่องรอยของพระองค์เอง คือเคยเกิดเคยตายมาจากสถานที่ใด
เป็นภพใด ภพสัตว์ภพบุคคล เทวบุตรเทวดา ภพนรกอเวจีอะไร จะเป็นจิตดวงนี้เป็นผู้
สมบุกสมบันเป็นนักท่องเที่ยว ที่นี้พอปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลัง
ได้ในปฐมยาม ตอนวันหน้อย ตั้งแต่ทุ่มหนึ่งไปถึงสามสี่ทุ่ม บรรลุธรรม ปุพเพนิวา
สานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังของพระองค์ได้หมด เคยเกิดเป็นอะไรๆ มา เพราะ
จิตดวงนี้ไม่เคยตาย ไปเป็นร่องเป็นรอยไปโดยลำดับลำดับ เป็นแต่เพียงเจ้าของจำ
ร่องรอยเจ้าของไม่ได้ ถูกลบไปหมดด้วยความหลงลืมในภพชาตินั้นๆ

ที่นี้พอบรรลุธรรมนี้ปั๊บเปิดร่องรอยให้เห็น นี่เรียกว่าปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
ระลึกชาติย้อนหลังได้ มัชฌิมยามก็บรรลุจุตูปปาตญาณ บรรลุเรื่องความเกิดความตาย
ของสัตว์ทั้งหลายนี่ที่เป็นเหมือนท่าน จนได้เป็นชาติย้อนหลัง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ
แล้วสัตว์ทั้งหลายเป็นยังไง พิจารณาดูสัตว์ยิ่งมากต่อมาก แต่ละรายๆ เป็นแบบ
เดียวกันหมด โถ ทำไม่ถึงมากมายเอานักหนา การเกิดการตายเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ
สถานที่อยู่บาปบุญเปลี่ยนไปเรื่อยๆ หาที่แน่นอนไม่ได้ เอ้า คราวนี้เกิดเป็นมนุษย์ พลิก

บ๊อบไปนี้เป็นสัตว์ก็มี เป็นสัตว์ทุกประเภทไหนที่ควรแก่กรรมของตัวไป บ๊อบไปสวรรค์ก็มี พรหมโลกอย่างนั้นก็มี นี่ละร่องรอยของจิต

มัชฌิมยามพิจารณาดูสัตว์ทั้งหลายที่เกิดตายๆ มันก็เหมือนพระองค์ ยิ่งมากกว่าพระองค์อีก โธ ทำไมมันถึงมากมายเอนักหนา การเกิดการตายของสัตว์โลกนี้หาความสงบไม่ได้เลย ที่จะยุติเช่นวันเสาร์-วันอาทิตย์พักงานแห่งการเกิดการตายของสัตว์ไม่มี มีแต่เกิดตายๆ ไม่ว่าจะกลางวัน กลางคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ตายได้ทุกแห่งทุกหน ตายได้ทุกเวลา เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติได้ทุกระยะกาล นี่ละอำนาจแห่งกรรม จำเอานะท่านทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลายที่ว่าเกิดตายๆ เป็นเหมือนพระองค์

ที่นี้ก็ประมวลเอาเรื่องปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ที่พระองค์ทรงเคยเกิดเคยตายมาแล้วก็ภพที่ชาติมาบวกกันกับจุตูปปาตญาณ คือสัตว์ทั้งหลายเหมือนเราไหม เกิดตายเหมือนเราไหม อยู่ ยัวะเยี้ย มากต่อมาก จึงประมวลทั้งภพชาติของพระองค์และภพชาติของสัตว์ ที่มาเกิดมาตายอยู่ไม่หยุดไม่ถอยนี้ เป็นมาเพราะอะไร นี่ละที่จะเข้าหาปัจจัยการ อวิชชาปัจจัย สงขาร่า อะไรเป็นสาเหตุให้สัตว์ทั้งหลายเกิดตายๆ ไม่หยุดไม่ถอยทุกแห่งทุกหนไม่มีที่ว่างหรือเว้นที่สัตว์จะเกิดจะตายไม่ได้ไม่มี นั่น จึงทรงเล็งญาณอะไรเป็นสาเหตุให้พาให้เกิดให้ตาย

ย้อนตามเข้าไปๆ เรียกว่า อวิชชาปัจจัย สงขาร่า อวิชชานี้เป็นรังใหญ่ตัวต้นความคิดความปรุงเพื่อเป็นภพเป็นชาติ บาปบุญคุณโทษจะออกจากอวิชชาต้นออกไปปัจจัย สงขาร่า เกิดสังขารเกิดภพเกิดชาติเรื่อย เพราะอันนี้ ตีเข้าไปๆ ก็ไปถึงรากเหง้าของภพของชาติแห่งสัตว์ทั้งหลาย คืออวิชชาเป็นต้นเหตุ พอเข้าไปถึงอวิชชาก็ถอนรากแก้วของมันพรวดขึ้นมาหมด อวิชชายุเตศวร อเสสวिरาคนิโรธา สงขารนิโรธา พออวิชชาดับเท่านั้นทุกสิ่งทุกอย่างดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย

นั่นละที่ว่าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ที่ถอนรากแก้วคืออวิชชาออกจากใจ นั่นบรรลุธรรมไปจาก จุตูปปาตญาณ ดูความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลาย ทั้งเขาทั้งเรา ประมวลมาแล้วอันนี้อะไรเป็นสาเหตุให้พาเกิดพาตาย สูงๆ ต่ำ ลุ่มๆ ดอนๆ ไล่กันไปๆ จึงไปถึงตัวเหตุคืออวิชชา พอไปถึงนั่นแล้วก็ถอนรากแก้วคืออวิชชาออก.อวิชชายุเตศวร อเสสวिरาคนิโรธา สงขารนิโรธา ออกโดยสิ้นเชิง นั่นละตรัสรู้ธรรมตรงนั่นเอง จวนจะสว่างวันเพ็ญเดือนหก ตรัสรู้ธรรมเป็นพระพุทธรเจ้าขึ้นมาตรงนั้น อวิชชาดับ

นี่เราพูดถึงเรื่องอะไร อย่างนี้ละจำไม่ได้ ให้ฟังไปตามประโยคที่พูดก็แล้วกัน ที่จะเอาความจำมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกแห่งทุกมุม เราจำไม่ได้แล้วทุกวันนี้ พูดไปมันเป็นปัจจุบันไปเรื่อยๆ พอจบแล้วหายเงียบไปเลย ความจำไม่เป็นท่า ที่มันเป็นท่าพอจำได้ก็อย่างที่ไปบิณฑบาต เขาเอาห่อหมกมาใส่บาตร เอ้อ ต้องอย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อยแกล

ว่า เราจำได้อันนี้ เพราะเขาดีใจมาก เขาได้ห่อใส่บาตรเรา แต่เขาไม่รู้เรื่องเรา เขาเป็นฆราวาส เราเป็นพระ อาหารการกินชีวิตจิตใจของเราต้องอยู่ในกรอบของพระวินัย ที่นี้ปลาร้าก็ปลาร้าดิบ ไปก็เอาออกเฉย ๆ นั่นนะที่ว่าจำได้ นี่ละที่ว่าวิชาดัดบ วิชาดัดบนั้นคือวิชาเป็นยอดสมมุติ กิเลสวิชาคือยอดสมมุติ ทำอันนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ยอดสมมุติทั้งมวลไม่มีเหลือภายในพระทัย เป็นใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ นั่นละตรัสรู้ธรรม ถึงแดนนิพพาน พ้นจากทุกข์

เรียกว่าสมมุติไม่มีเลยในจิตของพระอรหันต์ จะยังเหลืออยู่ตั้งแต่ธาตุแต่ชั้นนี้ ธาตุชั้นนี้คือสกลกายของเรา รูปก็คือรูปกาย เวทนาความสุขความทุกข์มีอยู่ในกาย ส่วนในจิตหมดแล้วจากจิตพระอรหันต์ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็มีนิด ๆ ที่มันหมุนไปหมุนมาอยู่ในชั้นนี้เป็นสมมุติ ส่วนจิตเป็นจิตวิมุตติหลุดพ้นไปหมดแล้วจากสมมุติทั้งมวล เพียงแต่รับผัสสะในธาตุชั้นนี้อยู่เป็นวัน ๆ ไปเท่านั้นเอง พออันนี้หมดสภาพที่จะสืบต่อไปแล้วขาดสะบั้น เขาเรียกว่าตาย พออันนี้ขาดพับ จิตที่รับผัสสะก็คือจิตที่บริสุทธิ์ดีดั่งเมื่อนั้น เป็นอันว่าหมด อนุปาทิสเสนิพพาน จิตบริสุทธิ์ล้วน ๆ ไม่มีสมมุติ มีชั้นนี้เป็นต้น เข้าไปเกี่ยวข้องเลย นั่นเรียกว่า อนุปาทิสเสนิพพาน สอุปาทิสเสนิพพาน คือท่านผู้บรรลุนิพพานแล้วธาตุชั้นนี้ยังครองตัวอยู่ ท่านก็รักษาไปอย่างนั้นแหละ ให้พากันจดจำเอา

ประเทศไทยเราเป็นเมืองพุทธ เวลานี้เป็นเมืองเปรตเมืองผีไปหมดแล้ว มันไม่มีศาสนาติดหัวใจ มีแต่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเต็มบ้านเต็มเมือง แสดงออกจุดไหน ๆ เอาไฟเผากัน ๆ ก็ถือว่าเป็นความดีงามของพวกเปรตพวกผีกินไม่อิ่มไม่พอนี้ทั้งนั้นแหละ มันกินไม่พอพวกนี้ ก็คือพวกชาวพุทธเราแหละ ฟังให้ดี ชาวพุทธเราแหละที่ถือว่าถือพุทธศาสนา ถือพระพุทธเจ้าเป็นพ่อเป็นแม่ พวกชาวพุทธเราลูกเต้าหลานเหลนเราทั้งหลายบไหวพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อยู่ ด้วยการปฏิบัติแบบกิเลส ตัณหาครอบหัวใจมัน เอาสัวมเอาถ่านไปโปะหัวพระพุทธเจ้า

บาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี มีแต่ความทะเยอทะยานติดดินไม่มีฝั่งมีฝาในหัวใจนี้เท่านั้น อันนี้มี ตายแล้วจมไปเลย ๆ มีทางจม ทางจะเจริญพื้นฟูมิได้ถ้าไม่เชื่อคำสอนพระพุทธเจ้า ถ้าเชื่อคำสอนพระพุทธเจ้ามีบอกตรง ๆ เพราะท่านสอนในสิ่งที่มันเป็น สิ่งไม่มีพระพุทธเจ้าไม่มาสอนโลก ท่านสอนด้วยความมีความเป็นจริง ๆ พระพุทธเจ้ารับสั่งตรงไหนแล้วไม่มีผิด ที่จะลูปคลามาสอนโลกไม่มีในบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลาย จึงเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่ว่าธรรมชั้นใดภูมิใด จนกระทั่งถึงนิพพานเป็นธรรมที่ชอบทั้งนั้น

แต่กิเลสตั้งแต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายของกิเลสมาถึงลูกเต้าหลานเหลน นี่จอมโกหก
ทั้งนั้น ไปเที่ยวลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ด้วยความเป็นจอม
ปราชญ์ จะไม่ให้มีในโลก ให้มีแต่ฟินแต่ไฟเผาห้วมันเท่านั้น เข้าใจไหม พวกเราจะเป็น
ลูกชาวพุทธหรือลูกไฟเผาห้วมันล่ะ จำได้หรือยัง นี่ว่าหยุดแล้วมันขึ้นยังงัยอีก เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz